

[Robert Mikkelsen.]

for skattefri Indkomst, saadan at de lave Indtægter kunde blive skattefri, som de bør være. Samtidig vilde der blive Mulighed for en generel Skatteenedsættelse, en Nedsættelse, som naturligvis i givet Fald maatte foretages i den indirekte Beskatning, i den Beskatning paa nødvendige og naturlige Forbrug, som i de senere Aar og ikke mindst under den nuværende Regering er naaet op over alle rimelige Grænser.

Mit Parti har derfor, som jeg ogsaa flere Gange har givet Udtryk for her, den største Interesse for en Forbedring af Ligningsreglerne, og vi drøfter gerne ethvert Forslag, der kan medføre en saadan Forbedring.

Det foreliggende Lovforslag medfører virkelige Forbedringer. Det bygger i alt væsentligt paa allerede gældende Lovregler, og der foreslaas paa en Række Punkter en Videreudvikling, en Forbedring af disse Regler. Det er særdeles nyttige, men jeg maa ogsaa sige særdeles moderate Fremskridt, der her foreslaas.

Jeg er enig i, at det paa dette Omraade kan være nyttigt ikke straks at gaa for stærkt frem. Saa længe vi ikke er naaet videre, end at der i visse Dele af Landet er mere end $\frac{2}{3}$ af Skatteyderne, som ikke selvangiver, maa vi i hvert Fald erkende, at de Myndigheder, der har med Ligningen at gøre, mindst har lige saa meget at lære som Skatteyderne. Saa længe der endnu er Masser af Mennesker, der anser Skattesnydere for om ikke just fortjenstfuldt, saa dog undskydeligt, maa det indrømmes, at der skal en Omstilling til, som kan tage Tid, forinden vi naar til, at enhver betaler den Skat, der paahviler ham — og ingen skal tvinges til uforholdsmæssigt store Ydelser, fordi andre ikke betaler, hvad de skal. Penge-lovene gav virkelig et Stød til, at en ny Indstilling fik Betingelser for at udvikle sig, og det drejer sig om at forfølge denne Virkning og hindre, at den gamle slappe Moral faar Fodfæste igen. Til Trods for de værdifulde Forbedringer, som opnaas ved det foreliggende Lovforslag, beklager mit Parti, at der netop paa dette Punkt, med Hensyn til Følgerne af urigtig Opgivelse, vel nok det allervigtigste, er sket et Tilbageskridt i Forhold til Pengelovene, og der bør her indføres en Ændring i Lovforslagets Regler, inden det bliver til Lov. Jeg er enig i, at en Række af Lovforslagets Bestemmelser er udmærkede. Jeg er enig i, at Ligningen ikke pludselig fra sin nuværende højst mangelfulde Form kan blive helt effektiv, og jeg kan ogsaa gaa med til, at de nødvendige

skærpede Regler allerede af praktiske Grunde, bl. a. af Hensyn til Administrationen, ikke alle kan komme paa een Gang. Jeg tror, vi med dette Lovforslag kan komme et godt Skridt i den rigtige Retning, men dette forhindrer dog ikke, at man paa adskillige Punkter kunde gaa noget mere rationelt til Værks, end Tilfældet er, og jeg vil gerne i Forbindelse med Omtalen af nogle af Lovforslagets Bestemmelser sige lidt herom.

Bestemmelsen i § 1 om tvungen Selvangivelse af Formuen hører til dem, der paa god Maade udvikler og forbedrer de allerede gældende Regler. I og for sig skulde de bestaaende Regler, hvorefter Ligningsmyndighederne har Adgang gennem deres skønsmæssige Ansættelser til at fremtvinge Angivelser, synes ganske virksomhedsfulde, men de er det altsaa ikke i Praksis. Det er ikke saa meget Lovens som Ligningsmyndighedernes Skyld. Jeg synes, Bestemmelsen er god, men der er maaske en teknisk Fejl ved disse Procentforhøjelser, som burde rettes. Hvis en Skatteyder opgiver forkert, og Ligningsmyndigheden f. Eks. gennem Oplysning fra en Bank faar Kendskab til Formuens virkelige Størrelse, vil Formuen formodentlig efter Regelen i § 1, Stk. 2, ofte blive ansat med et Tillæg af 40 pCt.; hvis Skatteyderen ikke klager, skal Skatteraadet automatisk sætte Ligningsmyndighedens Ansættelse op med 20 pCt. Disse sidste 20 pCt. er altsaa ikke 20 pCt. af Formuen, men 20 pCt. af Ligningsmyndighedens Ansættelse. Det samlede Tillæg er nu 68 pCt. Hvis Skatteyderen klager til Landsskatte-retten, skal Formuen endelig ansættes med et Tillæg af kun 60 pCt. Denne Nedsættelse er temmelig umotiveret; jeg tror, at der maaske skulde staa „mindst“ foran 60 pCt., i hvert Fald maa der vist en lille Rettelse til.

§ 2 indfører for Indkomsten tilsvarende Regler, som i § 1 er fastsat for Formuens Vedkommende. Ogsaa her indeholder den gældende Lov Regler, som, hvis de blev anvendt paa rette Maade af Skattemyndighederne, kunde give tilstrækkelig Opfordring til de skattepligtige til at angive selv, men disse Bestemmelser er ikke blevet anvendt paa rette Maade. Jeg tror, den foreslaaede Regel vil virke overmaade gavnligt, blot forekommer det mig, at man savner et Mindstebeløb at gaa ud fra; hvor Skatteyderen ikke forud har været ansat til Skat for Formuens Vedkommende, er der sat et saadant Mindstebeløb, nemlig 5 000 Kr., og noget lignende burde utvivlsomt ogsaa gælde for Indkomstens Vedkommende.